

Vyráželi jsme v malých skupinách. Věděli jsme, která rodina je štedrá a která míň, i o těch, co řekli jen: „Tak děkujeme a na shledanou, hoši.“ Jenže jinde to třeba spravili tím, že nám dali tříkorunu. Byla to lepší žebrota.

Jak se asi o Velikonocích cítily holky?

Připadali jsme si báječní a nebezpeční, ne jako nějakí malí koledníci, ale jako rychlé velikonoční komando, před kterým nebylo úniku. Pronásledovali jsme holky po ulicích, utíkaly před námi ne snad jen tak, aby se neřeklo, ale ve skutečné panice, schovávaly se a my jsme dokázali sedět před jejich dveřmi třeba i do večera. Byli jsme v těch chvílích zvláštním způsobem suroví, zmocňoval se nás pocit lovců. Bylo to všechno sice daleko od folklóru, bylo to divočejší, nemělo to pravý řád a vesnicou idylu, ale bylo to pěkné.